

*Mooie herinneringen verzachten ons verdriet
Voorgoed uit ons midden, voor altijd in ons hart*

Diep bedroefd melden we u het overlijden van

mevrouw

Rosette COENEN

Geboren te Zoutleeuw op 8 oktober 1928
en overleden in het RZ H.-Hart te Tienen op 22 januari 2021.

Dit melden u:

Lucien en Nicole Materne-Jublou,
Frederik Materne,
Vera Materne,

haar kinderen,

Jan en Sara Materne-Huylebroeck,
Mathias, Thomas, Jana, Michael

Jan en Sofie Cooreman-Materne,
Robbe, Joke

Burt en Inge Materne-Fouquaet,
Jasper, Lore

Ben, Ciel, Marina, Misha, Luke Materne,

haar klein- en achterkleinkinderen.

Met dank aan de artsen en de verpleegkundigen van het RZ H.-Hart die haar hebben bijgestaan in haar strijd tegen het coronavirus.

Met dank aan het Wit-Gele Kruis, Familiehulp en allen die haar hebben geholpen tijdens de laatste maanden.

Een herinneringsplechtigheid gaat niet door omwille van het coronavirus.

Na de crematie zal de urne van Rosette thuis bewaard worden.

Online condoleren: www.begravenissen-rummens.be

Vrijdag 22 januari heeft **Rosette Coenen**, mijn moeder, de strijd tegen het coronavirus verloren in de H. Hartkliniek in Tienen. Mijn moeder werd 92 jaar.

Dit afscheid in coronatijd was bijzonder moeilijk en triest. Moeilijk te vatten voor haar en voor ons. Sinds 2 januari opgenomen in de kliniek, alleen nog dagelijks telefonisch contact, waardoor dikwijls slechts enkele woorden konden worden gewisseld. Zwaaien aan het venster van de kamer van de covidafdeling in de achtertuin van de kliniek. Alleen nog een beeld van het hoofd op enkele meters afstand. Afstand... Van dit virus werd ze altijd maar meer en meer moe. De zuurstofbeademing was een zware beproeving, zware arbeid

voor het lichaam. En naar het einde toe was spreken nog amper mogelijk.

Terugblikken op een leven van 90 jaar is een lang levensverhaal, met ups en downs.

Mijn moeder is een Limburgse uit Lanaken. De tweede van een gezin met 7 kinderen. Haar vader werkte er als douanier, haar moeder was huisvrouw. Dat Limburgse en Lanaakse zal ze heel haar leven bijblijven. Elke zaterdag was het Belang van Limburg voor haar noodzakelijk leesvoer. Concerten van André Rieu waren de max, en al zeker als die in Maastricht doorgingen. En ze heeft gevraagd dat haar as wordt uitgestrooid langs het Albertkanaal en de Maas in Lanaken.

Mijn moeder was 12 toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak. “De week na mijn Plechtige Communie zat het spel op de wagen”, vertelde ze. Ze waren daar aan de grens bij de eerste die de Duitse troepen zagen binnenkomen. Uit die ervaring heeft ze heel haar leven lang aandachtig oorlogen gevolgd. Elke nieuwsuitzending werd gevolgd. De oorlog in Korea in het begin van de jaren vijftig bleef altijd in het achterhoofd. Vooral genoeg bloem, koffie en suiker in huis hebben was voor haar de logica zelf. En linnengoed, “want je weet maar nooit”. Maar ook de afkeer voor uiterst rechts in ingeklede of extreme vorm heeft ze in haar verder leven meegenomen: “Stem zeker niet voor die gasten. Dat zijn geen goeie. Ze willen dat het terug wordt zoals onder de Duits.” Bij haar thuis werden ook Engelse piloten opgevangen en verder geholpen tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Mijn moeder heeft als kind niet verder kunnen studeren en dat is altijd een vorm van frustratie gebleven. Dat was zo in die tijd, en nog meer als het meisjes waren. Nog tot op vandaag hield ze schrijfboeken bij uit haar schooljaren en ze was bijzonder fier op haar prachtig geschrift, waarmee elk ander geschrift slechts op hanenpoten lijkt. Dat is ook de reden dat ze sterk achter haar kinderen zat om te leren. Ook de kleinkinderen en achterkleinkinderen konden zich altijd verwachten aan vragen naar hun schoolwerk. Niet graag naar school gaan was voor haar iets onbegrijpelijk.

Tot op het laatst was mijn moeder een fanatieke invuller van sudoku's en kruiswoordraadsel. Ze wilde vooral haar “verstand blijven trainen”. Niets vreesde ze meer dan “niet meer volledig bij haar verstand te zijn.” Ze was dan ook bijzonder trots op haar score bij een geheugentest in oktober vorig jaar, 28 op 30.

De eerste job die mijn moeder deed als jong meisje bestond in het schilderen van Delfts porselein. Dat werk gebeurde in Maastricht en dagelijks stak ze daarvoor de grens over. Fijne handen waren daarvoor nodig en ook daarop was ze zeer trots.

Na de overplaatsing van haar vader naar een douanepost in Tienen, kwam ze terecht in Tienen.

Mijn moeder heeft drie kinderen op de wereld gebracht, twee jongens en een meisje. Haar huwelijk liep op de klippen en ze stond er alleen voor om drie kinderen groot te brengen. Tot op vandaag kan ik nog niet echt bevatten hoe ze dat heeft klaar gespeeld.

Haar leven was er een van hard werken. Zonder diploma kwam ze aan de bak als naaister en stikster, eerst in Tienen, later in Brussel eerst bij couturier Jacques, later bij lederfabrikant Gruno en Chardin, een haute couturehuis. Elk morgen nam ze de trein naar Brussel en kwam ze 's avonds thuis rond 19 uur. Gelukkig woonde we op 100 meter van het station in Tienen, eerst in de Zijdelingsestraat, later in de Vierde Lansierslaan. Maar in de textielsector waren de lonen magertjes en om ons groot te brengen heeft ze heel haar leven ook nog een tweede job erbij gedaan. Nog voor ze naar Brussel vertrok had ze al het kantoor van de douane in Grimde gekuist. Dan keerde ze terug met de bus of de fiets naar huis, volgde een razend snel ontbijt, omkleden en vertrekken naar Brussel. Elke zondagnamiddag kreeg het kantoor van de douane dan nog een grote kuisbeurt en werden er ramen gewassen. Als kind nam ze ons daar mee naar toe. Zo heb ik ramen leren lappen als de beste.

Mijn moeder wilde ons alles kunnen geven. En we hebben nooit iets tekort gehad alhoewel we het niet breed hadden. In de jaren zestig beleefden mijn moeder ook de golden sixties. Ze stond erop dat we alle dagen vlees aten, liefst biefstuk van bij de beste beenhouwer boven in de Leuvensestraat. En we gingen zelfs een week op vakantie in Hastière, in home Chez Nous, vandaag een opvangcentrum voor vluchtelingen. Einde van de jaren zestig kwam ook een zwartwit televisie in huis.

Dat was voor mijn moeder een hard leven. Van die opofferingen waren we ons niet echt bewust. Het bracht voor ons mee dat we al vroeg erg zelfstandig waren. Zelf ontbijt klaar maken, boterhammen maken voor eten op school. Ik herinner me dat ik vanaf mijn negende elk dag eten maakte op de cuisinière, een kolenkachel. Mijn moeder zorgde dat alles er was en ik maakte het klaar tegen dat ze thuis kwam. Dat zat efficiënt in elkaar. Al heel vroeg leerden we zo de basistechnieken voor het keukenwerk. En die kolenkachel die moest ook elke keer aangestoken worden, een kunst om dat snel en zonder rook te doen. Het zeulen met het kolenzakjes van antraciet en eierkolen was ook een vaste opdracht.

Ze was zeer fier op wat ze kon als naaister en stikster. Rokken maakte ze zelf uit een ruime voorraad van opgespaarde stoffen want "het moest van kwaliteit zijn". Een enorme verzameling van knopen, garen, ritssluitingen, bobijnen, spoelen en naalden waren altijd in huis. Ze vond altijd de juiste naald, de juiste draad en kleur. Voor alle herstellingen en inkortingen, het stikken van gordijnen, konden we bij haar terecht tot op het einde. Alleen de elektrische naaimachine moesten we het voorbij jaar optillen en op tafel klaar zetten.

Mijn moeder is nog op 60 jaar op pensioen kunnen gaan. Nog voor dat men onder het mom van gelijkheid de pensioenleeftijd van vrouwen op 65 jaar en meer heeft gebracht. Die dubbele job, die ze heel haar leven heeft gedaan, heeft ervoor gezorgd dat ze een nipt leefbaar pensioen had. 32 jaar heeft ze ervan kunnen genieten.

Na haar pensioen ging ze voor het eerst op reis en dat was direct een fameuze onderneming: naar de familie in Australië, voor het eerst op het vliegtuig, landingen en tussenlandingen en geen woord Engels spreken.

Spaarzaamheid was een andere karaktertrek. Ik heb mijn moeder nooit iets weten kopen op afbetaling. Alles werd onmiddellijk betaald als het gekocht werd; geen schulden en leningen was haar devies.

Mijn moeder was een harde werker en had weinig tijd voor zichzelf. Ze was ook geen gemakkelijke vrouw. Ze moest op haar strepen staan. We kregen regelmatig als kind al eens een flink pak slaag, al dan niet echt verdient. Maar dat verzinkt nu in het niets en dat heeft niet verhinderd dat we allemaal zijn geworden wie we zijn. En daarvoor ben ik dankbaar.

Mijn moeder was tevreden met wat haar kinderen in hun leven deden, ook al had ze haar bedenkingen erbij. Al haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen profiteerden bij verjaardagen en feestdagen van haar gulle giften. Strikt gelijk verdeeld.

Een bekommernis van mijn moeder was ook de uitzwerming van kinderen. Een in Aalst, een in Australië en eentje in Toulouse. Alhoewel ze zelf altijd zei “dat ze graag alleen was”, leefde bij haar toch dat gemis aan regelmatig contact.

Als ik zo op het leven van mijn moeder terugblik, dan is dat met grote dankbaarheid en bewondering. Het is moeilijk om alles te begrijpen van iemands doen en laten. Misschien is dat ook niet nodig en is respect voldoende.

Daarom heb ik op het herdenkingskaartje laten drukken

Rust nu maar uit

Je strijd is gestreden

Je hebt alles gedaan

Wat je kon en meer

Om wie je was

Zijn we dankbaar

En blijft de herinnering